

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 290.

Anden Sæssion.

105de Møde.

Fredagen den 24de Marts.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): Man er, ved at behandle dette Spørgsmaal om, hvorvidt en Skipper eller Kæder er forpligtet til at skaffe et Brag bort, som er til Hinder for Søfarten, gaaet ud fra den Forudsætning, at det i Almindelighed er en Eiers Pligt, at sørge for, at hans Eiendom ikke bliver skadende for Andre. Deraf flyder vel ingenlunde en Forpligtelse for den, hvis Eiendom ved Naturbegivenheder er kommen i en saadan Stilling, at den truer Andre med Beskædigelse, at han absolut skal afhjælpe denne Mangel paa sin Beføstning. Det har vel været paastaet flere Gange, at Eieren af et strandet Skib havde en absolut Forpligtelse til at bortskaffe Braget, naar det hindrede Søfarten; men det kan man ikke antage. Derimod har man antaget, at han enten maatte give Slip paa sin Eiendom, eller ogsaa afhjælpe de Mangler, hvorved den kunde blive farlig for Andre. Dette er en Grundsaetning, der er en naturlig Følge af det Forhold, hvori Eieren af en Ting stiller sig til sine Medmennesker. Det er ogsaa en Grundsaetning i adskillige fremmede Love, ligesom den ogsaa findes ikke ringe Hjemmel i Christian den 5tes Lov 6—11—11 og 12, ifølge hvilken den, hvis Huus er brøstfældigt, er forpligtet til at afhjælpe Manglerne derved. Ogsaa i mange andre Tilfælde, hvor en Eiendom er skadelig for det Offentlige, er dette berettiget til at fordrø, at Eieren enten skal opgive sin Eiendom til det Offentlige, overgive de Rester af den, som kunne være truende for det, eller ogsaa selv afhjælpe Manglerne. Det er det, som ved Ref. 1846 er antaget at paaligge

Skipperne, og det Samme er ogsaa forhen udtalt i Circ. 23de Octbr. 1823, ligesom ogsaa Cancelliet dengang, eller maaskee ogsaa ved tidligere Leiligheder, hvorved det har afgivet specielle Resolutioner, hvilket jeg i dette Dieblik ikke erindrer, har indhentet Særettens Betænkning derover, som har fundet det i sin lovlige Orden. Det forekommer mig altsaa, at man med Føie kan sige, at Eieren af et sunket Brag enten skal skaffe det bort eller abandonnere det Hele. Det kan ikke tilstedes, at han bortskaffer de enkelte Dele, som det kunde convenere ham at tage, og lader det Øvrige henligge til Skade for det Offentlige; vil han ikke bortskaffe hele Braget, saa at Farvandet kan blive frit, saa maa han opgive det Hele, og Staten maa da være beføiet til at benytte det af Braget, som har Værdi, for derved at skaffe Midler til at bortskaffe det, der er til Hinder for Farten. Dette er ogsaa ganske analogt med, hvad man antager med Hensyn til andre Eiendomme. Dersom En f. Ex. er Eier af et saa brøstfældigt Huus, at det truer Andre med Fare, vilde man vel ikke positivt kunne tvinge ham til at bekoste det nedbrudt, hvis Nedbrydelse vilde koste mere, end Eiendommen var værd; men man maatte være beføiet til at fordrø, at han enten skulde opgive sin Eiendomsret over det eller selv afhjælpe de stedfindende Mangler, eller, med andre Ord, Politiet, eller den Deel af Statsmagten, som maa være virksom ved saadanne Leiligheder, vilde paa hans Beføstning, efterat han var opfordret til at afholde Skaden, holde sig til Gjenstanden, medens man vel ikke kunde holde sig til Personen, saafremt den hele Gjenstand, som havde den faretruende Egenkab, ikke havde et saadant Værd, at Omkostningerne kunde dækkes deraf; men man maatte lade sig nøie med, hvad der kunde indkomme af denne Eien-